

# improvizații - un studio în Londra

Text: Chris Blencowe și Judith Levine  
Foto: Ioana Marinescu

*Lăsați șarpele să aștepte sub  
ale sale buruieni,  
iar scrierea  
să aparțină cuvintelor, domol și ager, ascuțit  
în atac, răbdător în așteptare,  
neobosit.*

- prin metaforă să împace  
oamenii și pietrele.

*Compuneți. (Nu prin idei,  
ci prin lucruri) Inventati!  
Ochii-șoricelului este a mea floare  
care sfarmă  
pietrele.*

'Un fel de cântec' - William Carlos Williams

(*'Fără titlu'* 1982 - Robert Motherwell pag. 76)

Despre acest studio, extensie a unui grajd și depozit de trăsuri în stil Victorian târziu, s-ar putea spune că face referire la a anumită tradiție londoneză de studiouri semi-autonome/pavilioane situate de obicei în grădina din spate, la care se ajungea printr-un coridor lung care traversa casa principală. Acest pasaj prelungit din stradă reușește să suspende realitatea normală - facilitând o 'fugă de toți și de toate' și conține accese paralele în idea tradițională japoneză de *roji* - calea prin care se face trecerea de la realitatea vieții cotidiene la ambianța serenă a *sukiya* - casa pentru ceai.

Locația exactă este o uliță pietruită, îngustă situată aproape în mod invizibil la marginea aceluia 'pământ al nimănui' care se întinde în spatele a două dintre cele mai vechi gări feroviare din nordul Londrei: Euston și King's Cross Pancras.

De la începutul anilor '50, această zonă a Londrei a atras mulți sculptori și, aproape inevitabil, strânsa vecinătate cu această energie rezultată din sculptură a catalizat conceptul arhitectural. Din acest punct de vedere, casa cu vagi elemente gotice pare să necesite, ca un complement geometric, o boltă ușoară din oțel și sticlă, stabilind o dialectică diferită de cea dintre cele două elemente contrastante - hotelul neo-gotic greoi din cărămidă și depoul de trenuri Sf. Pancras din 1860, cu o alură ușoară, construit din fier și sticlă, cu o singură travee.



Foto: Judith Blencowe

## improvisations - a studio in london

Text: Chris Blencowe și Judith Levine  
Photo: Ioana Marinescu

*Let the snake wait under  
his weed  
and the writing  
be of words, slow and quick, sharp  
to strike, quiet to wait,  
sleepless.*

- through metaphor to reconcile  
the people and the stones.  
*Compose. (No ideas  
but in things) Invent!  
Saxifrage is my flower that splits  
the rocks.*

'A Sort of a Song' - William Carlos Williams

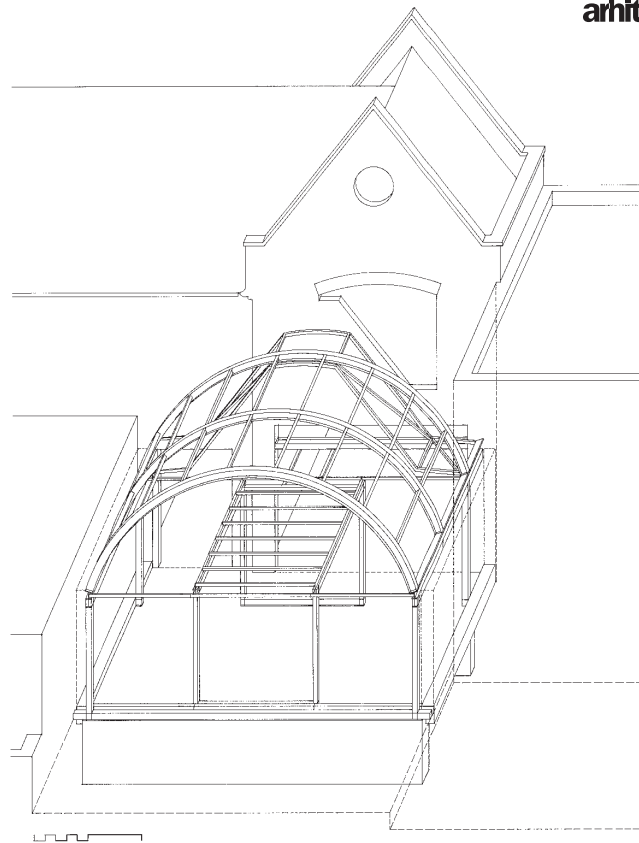
(ill. eg 'Untitled 1982 - Robert Motherwell p 76)

This studio extension to a late Victorian coach house could be said to refer to a London tradition of semi-autonomous studio / games room pavilions, usually sited in the back garden and reached via a lengthy gallery space penetrating the main house. This extended passage from the street achieves a suspension of normal reality - a 'getting away from it all' and has parallels in the Japanese traditional idea of *roji* - the path which leads from everyday reality to the serene ambience of the *sukiya* - tea house.

The precise location is a narrow cobbled mews - originally where the horses were kept - enfolded almost invisibly into the edge of that 'no-man's land' which lies behind two of London's oldest mainline railway terminals.

Since the 50's, this part of London has attracted many sculptors and almost inevitably our close proximity to this sculptural energy catalyzed the architectural concept. From this viewpoint, the vaguely gothic coach house seemed to demand, as geometric complement, a lightweight steel and glass vault thus setting up a dialectic not unlike that between the two contrasting elements - heavyweight brick neo-gothic hotel and flying single-span iron and glass 1860's train shed of St Pancras within sight of the end of the mews.

Coincidentally with the formal concept., the idea emerged that the pavilion should also be *precisely crafted* and thus challenge the local status quo of indifferent construction - the cosy 'fitting-in' to which the planning authorities so readily incline. From this notion derived the idea of a spatial container made of precise concrete blocks and a contained lightweight steel frame. The dimensional accuracy of these blocks, which were sourced from Cumbria and incorporate a granite aggregate, permitted the mortar joints (roșturi de mortar) to be reduced from the customary 10mm to 6mm, thus generating a subtle construction module of 396 x 196. The block walls enclose both external and internal space, thus imparting to the internal space an ambiguous and liberating quasi-external character.



În același timp cu conceptul formal, a apărut ideea conform căreia pavilionul trebuia realizat *cu multă îndemânare*, provocând astfel „ajustarea comodă” pe care o preferă autoritățile răspunzătoare de planificare. De la acest concept a pornit ideea de container spațial realizat din blocuri de beton cu dimensiuni exacte și un cadru ușor, din oțel. Datorită preciziei dimensiunilor acestor blocuri, provenite din Cumbria și care conțineau un agregat din granit, rosturile de mortar au putut fi reduse de la 10mm la 6mm, generând astfel un modul de construcție subtil, măsurând 396 x 196 mm.

Pereții din blocuri de granit cuprind atât spațiul extern, cât și pe cel intern, oferind spațiului intern un caracter ambiguu, eliberator, cvasi-extern. Când vremea este frumoasă, această ambiguitate este amplificată de panourile de sticlă glisante, care sunt deschise.

Pavilionul acoperit cu o structură din oțel evocă amintiri ale unor clădiri provizorii, ușoare, construite rapid; de exemplu, barăcile Nissen din foi ondulate de oțel. (A nu se confunda cu barăcile transatlantice Quonset, la care ondularea este paralelă cu axa boltii). Aduce un omagiu unui anumit exemplu remarcabil al genului - studioul pentru Robert Motherwell improvisat din surplusul de material militar de Pierre Chareau, exilat în anii '40 în East Hampton, Long Island și demolat în mod tragic în anii '80.

Între pavilionul realizat cu minuțiozitate și iregularitățile vechii halte pentru diligențe există o zonă de toleranță la care ne referim numind-o 'burduf'.

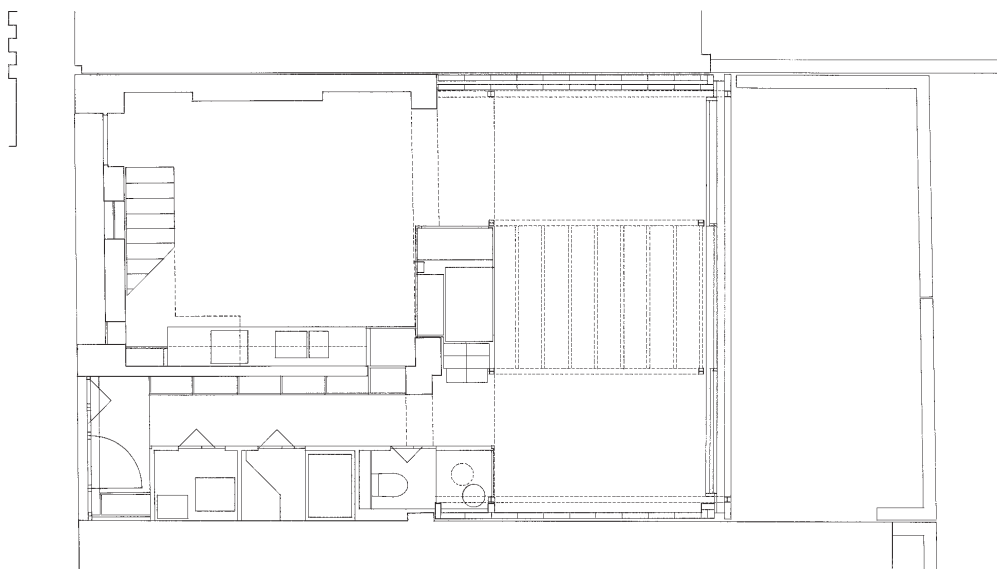
Această porțiune tampon încorporează o cabină mică de duș cu un luminator cilindric din aluminiu care permite luminii să pătrundă — inclusiv lumina directă a soarelui, în timpul verii — în centrul planului. În secțiune, burduful permite unei camere de studiu/dormitor de la etajul superior să fie iluminată printr-o deschidere trapezoidală.

Tot în această zonă se află și un dulap de depozitare complex care poate fi accesat din trei părți: studio/stereo/bucătărie, iar pe cea de-a patra parte încorporează o scară din lemn către mezanin. Încălzirea se realizează prin pardoseală.

Acoperișul, care funcționează ca un reflector de lumină atât ziua, cât și noaptea, reprezintă 40% dintr-un cilindru cu diametrul de aproximativ 6,5 m, divizat prin construcție în 9 segmente — dintre care cele 3 superioare sunt vitrate, iar celelalte sunt îmbrăcate în zinc la exterior și cu panouri groase, sablate, din aluminiu la interior. Mezaninul cu planșeu din sticlă împrăștie lumina venită de deasupra și este un spațiu ideal pentru meditație și admirare a cerului. În combinație cu panoul central de la fațada dinspre curte, asamblat prin buloane și executat din sticlă securizată de 12mm, mezaninul servește la rigidizarea structurii de oțel.

Timp de mai mult de zece ani am locuit și am lucrat în studio - având inițial un înveliș asemănător unui hangar - care s-a transformat ulterior într-un spațiu amenajat, dar care păstrează încă ambianța unui *exterior*. Efectele luminii naturale în diverse momente ale anului ne surprind în continuare - umbra pe care o împrăștie bolta pe peretele curții atunci când este lună plină, razele aruncate de lumina soarelui pe pereți și modelele de frunze proiectate ziua și noaptea pe sticla serigrafiată.

Pentru noi, care am fost direct implicați în realizarea proiectului, structura continuă să trăiască prin amintiri: meșterii Gujarati, matematicieni înnăscuți, care puteau să taie blocuri de beton cu



This ambiguity is amplified in fine weather, when the sliding glass panels are kept open.

Formally, the steel framed pavilion evokes childhood memories of rapidly constructed lightweight temporary buildings, eg. corrugated sheet steel Nissen Huts (Not to be confused with their transatlantic cousins, Quonset Huts, where the corrugations ran parallel to the axis of the vault). It also pays homage to a particularly poignant example of the genre - the beautiful studio for Robert Motherwell improvised from military surplus material by the exiled Pierre Chareau in East Hampton, Long Island in the 40's and tragically demolished in the 80's.

Between precisely crafted pavilion and the irregularities of the old coach house is a tolerance-zone we refer to as the 'bellows' - recalling the Tao Te Ching - *The space between heaven and earth is like a bellows. The shape changes, but not the form.*

This threshold strip incorporates a small shower room with cylindrical aluminium shaft bringing light - including direct sun at high summer - into the heart of the plan. In section the bellows allows an upper-floor study/bedroom to be lit via a trapezoidal opening. Also located in this zone is an intricate storage cabinet which can be accessed from three sides: studio / stereo / kitchen and on the fourth side incorporates a 'rock-climbing' stair to the mezzanine. Heating is underfloor.

The roof, acting as a light-reflector by day and night, is 40% of a cylinder of approx 6.5m diameter, constructionally subdivided into 9 segments - of which the upper 3 are glazed and the remainder clad in zinc externally and thick sand-blasted aluminium panels internally. The glass-floored mezzanine diffuses light from above and is an ideal sky-viewing and meditation space. In combination with the central bolted panel of 12mm toughened glass in the courtyard elevation, it also serves to brace the steel structure.

We have lived and worked in the studio for more than ten years now - first as a hangar-like shell - then as a fitted-out space, but which still retains the ambience of an *exterior*. We are continually being surprised by the effects of natural light at different times of the year - the shadow cast by the vault on the courtyard wall at full moon, slivers of sunlight on walls and patterns of foliage projected on etched glass by day and night.

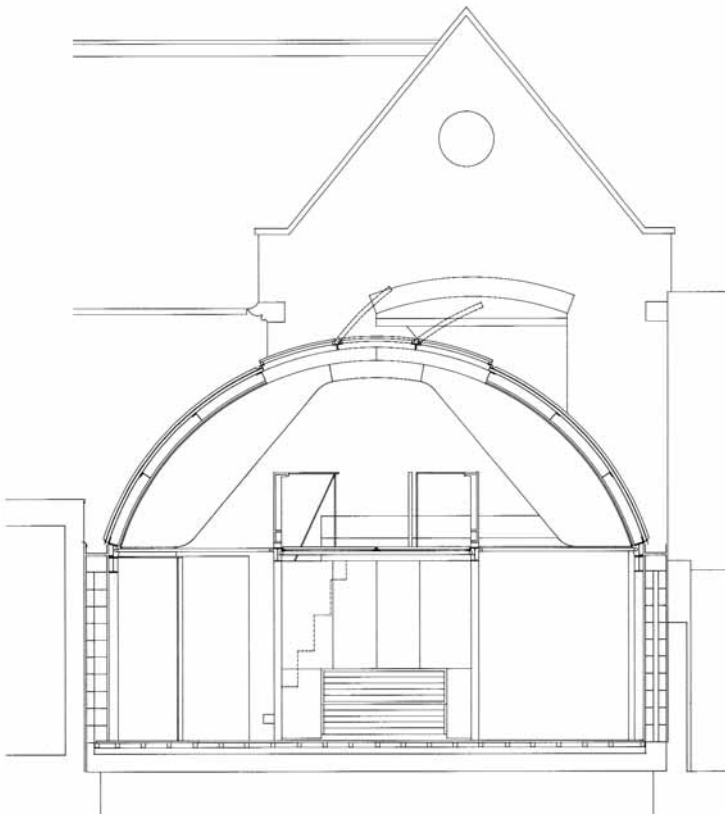
For us, intimately involved in the making, the structure is alive with memories. The Gujarati masons, natural mathematicians, who could cut and lay concrete blocks to a tolerance of one millimetre. The Irish race-horse owning builder who inscribed his name and his next job (in newly-united Berlin) on the top of the garden wall before helping to pour an immaculate concrete beam. The steel erectors who constantly improvised and re-made elements to fit on site and whose motto was 'no problems - only situations...'



From our contact as students with Swiss architects Luigi Snozzi and Livio Vacchini we learned that you must never appropriate a pre - existing language as your own. On the contrary, it is the architect's responsibility to strive for a particular means of articulating each problem and to achieve some kind of objectivity and presence - however difficult and awkward.

We like to think that the Studio has now established its own particularity and cannot be easily categorised. It is refreshing to observe the reaction and interpretation of new visitors as each time the space comes alive as though for the first time. Perhaps this has never been more eloquently demonstrated than in the beautiful series of photographs - particularly studies of light and materials - made by Ioana Marinescu during the summer of 2003.





o toleranță de un milimetru; constructorul irlandez, proprietar de cai de curse, care, înainte de a ajuta la turnarea unei grinzi din beton, și-a inscripționat numele și următorul proiect (în Berlinul reunificat) pe partea superioară a peretelui grădinii; constructorii care montau oțelul, improvizând permanent și refăcând elementele pentru a se potrivi în cadru și al căror motto era „nu există probleme - numai situații...”

Ca studenți, am învățat din experiența cu arhitecții elvețieni Luigi Snozzi și Livio Vacchini că nu trebuie să-ți însușești niciodată un limbaj deja existent ca fiindu-ți propriu. Dimpotrivă, este responsabilitatea arhitectului să se străduiască să obțină un anumit mijloc de a articula fiecare problemă și de a atinge o anumită obiectivitate și atitudine - în orice caz, dificile și incomode de realizat.

Ne place să credem că studioul și-a constituit până acum propria individualitate, motiv pentru care nu poate fi categorisit cu ușurință. Este reconfortant să observi reacția și interpretarea noilor vizitatori, deoarece, de fiecare dată spațiul se trezește la viață ca pentru prima oară. Este posibil ca acest lucru să nu fi fost demonstrat niciodată mai elocvent decât a făcut-o Ioana Marinescu prin seria de fotografii superbe - studii specifice de lumini și materiale - realizate în timpul verii 2003.









## blencowe levine associates

Foto: Blencowe Levine Associates

### studio bla

Am fost preocupați și am încercat continuu să facem un oraș mai bun sau, mai exact, un alt oraș. La început, ca studenți, ne-am propus cu îndrăzneală o restructurare radicală a orașului existent. Această abordare, percepută din perspectiva contemporană, pare îngâmfată, dar, în acea perioadă, (anii '60) au existat multe astfel de propuneri, de intenții serioase, care nu se limitau la teritoriile reprezentând subiectul regimurilor totalitare.

De exemplu, Marele Consiliu al Londrei a propus demolarea integrală a cartierului Covent Garden în numele unei organizări de sit rațională și 'îmbunătățirea' circulației auto. În Paris a avut loc distrugerea criminală a frumoaselor pavilioane Les Halles ale lui Baltard, care astăzi ar fi protejate și pretuite, reprezentând, fără nici un dubiu, centrul unui oraș pietonal sub un acoperiș, de o bogăție incomparabilă.

Paralel cu interesele urbanistice, a existat întotdeauna dorința de a transcede 'normele' impuse arhitecturii din zilele noastre către o altă dimensiune - mai abstractă, mai poetică - poate mai ciudată. Pentru noi aceasta este reprezentată de ideile metabilistilor japonezi despre orașe viitoare care se pot dezvolta și modifica asemenea organismelor naturale, răspunzând fără nici un fel de efort nevoilor de schimbare și aspirațiilor ocupanților.

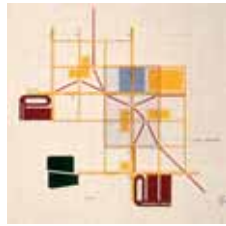
### studio bla

Our underlying preoccupation has always been the attempt to make a better city - or, perhaps more accurately, another city. In the beginning, as students, we boldly proposed a radical restructuring of the existing city. From a present-day perspective this seems presumptuous, but at the time (the 60's) there were many such seriously intended proposals, not confined to territories subject to totalitarian regimes.

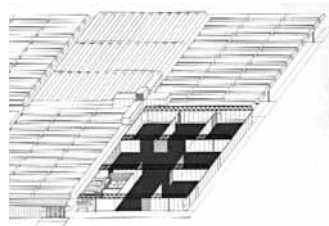
For example, the Greater London Council proposed the wholesale demolition of the Covent Garden quarter in the name of rational site assembly and 'improved' vehicular circulation. In Paris there was the criminal destruction of Baltard's beautiful Les Halles pavilions, which today would be protected and treasured and, no doubt, the centre of an incomparably rich pedestrianised city under shelter.

Parallel with urbanistic interests, there has always been a sense of wanting to shift the architecture beyond everyday 'norms' into another dimension - more abstract, more poetic - stranger perhaps. For us this other was represented by ideas of the Japanese Metabolists about future cities which could grow and change like natural organisms, effortlessly responding to the changing needs and aspirations of their occupants.





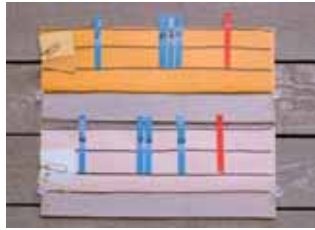
1



2



3



4



5



6



7



8

**Proiectul Soho** (1966, img. 1) a intenționat a fi o critică adusă propunerilor oficiale. Inspirat de proiectul Spitalul din Veneția al lui Le Corbusier și de proiectul Yonei Friedman 'Paris Spatiale', am pledat pentru o matrice cu straturi orizontale, perforată de fante de lumină și structurată de o rețea de circulații pietonale. Prin această 'rețea' este întretesut un strat de benzi rulante diferite care răspund unor linii de cereri din sit. Un strat reprezintă diferite activități ușoare industriale și de studio. Altul oferă posibilitatea de a-ți face cumpărăturile după modelul piețelor de stradă temporare care se dezvoltă în acea parte a orașului. Stratul superior este rezervat unui tip nou de locuire urbană cu densitate mare care pune accentul pe controlul individual și intimitatea mediului locuit. Unitățile individuale sunt văzute drept containere prefabricate cu 2 nivele în care toată lumea poate să aibă propria priveliște spre cer. Aceste 'containere locuibile' încorporează curți interioare mici și acoperișuri care pot fi deschise. Capsulele în care se află baia și bucătăria pot fi acționate hidraulic pentru a deservi fiecare nivel, în funcție de perioada din timpul unei zile sau a unui sezon.

În acel moment ne părea de la sine înțeles faptul că orașul vechi - în cea mai mare parte decadent și nepotrivit - trebuie refăcut astfel încât să arate asemenea unui peisaj urban modern capabil de a genera modalități noi de a trăi și lucra creativ. Totuși, din cauza faptului că trăim într-o lume în care conservatorii dețin supremația și oricărei schimbări vizibile aduse țesăturii urbane i se opune o aprigă rezistență, am acceptat ideea că orașul poate fi reînnoit incremental - 'clandestin', așa cum a fost - și privim toate proiectele noastre ca fragmente ale acestui nou oraș.

Proiectul pentru **școala din Newport** (1968, img 2: proiecție 3D parțială) a fost gândit ca un proiect real și într-un mod restrictiv, într-un moment în care educația era în plină dezvoltare. 'Spațiile deschise' și școlarizarea pe etape planificate individual au fost susținute în cercuri progresive. Asemeni proiectului Soho, planul este reprezentat printr-o 'țesătură' orizontală prin care poate fi deschisă o arteră superpusă, 'șerpuitoare'. Prin urmare, planul poate funcționa în acord cu programul de educație convențional și, poate fi deschis, de asemenea, unui model nou, mai liber, încă neformulat, de educație.

În **Laboratoarele de științe geologice ale University of British Columbia** (1970, img. 3, 4: studiu de față, vedere), o circulație perimetrală secundară încurajează utilizarea în comun a echipamentelor experimentale costisitoare, fapt exprimat pe față, așa cum o arată și noile culori. Această clădire reprezintă, de asemenea, un mod de 'a face multe cu puțin' și pentru a obține spații noi, generoase, la aproximativ jumătate din costul unei construcții grele, tradiționale am făcut uz de lecțiile învățate din proiectul California Schools Programme.

În **Laboratoarele de inginerie civilă și mecanică, UBC** (1970, img. 5: vedere), spațiile cu structură de oțel, cu deschideri largi, care au fost ridicate rapid, au fost îmbrăcate într-un singur material: oțel profilat Corten. Aceasta, prin juxtapunere cu un peisaj elemental din berme din pământ cu flori sălbatice, a generat o formă arhitecturală puternică și directă - aproape tocită.

Pentru **Arhivele din Vancouver** (1970, img. 6), un spațiu larg de depozitare a documentelor civice a fost ascuns sub un parc acvatic, astfel încât parcul s-a mărit prin amenajarea unor promenade acoperite, cuprinzând și o galerie de expoziție și sală de lectură. În plus, platforme spațioase pe care s-au 'plăntat' peisaje care evocă arhitectura templelor vechi mexicane au fost create pentru a admira panorama orașului, marea și munții.

**Our Soho Project** (1966, image 1: site plan) was intended as a critique of the official proposals. Inspired by the Venice Hospital project of Le Corbusier and Yona Friedman's 'Paris Spatiale', we advocated a horizontal layered matrix, perforated by light slots and structured by a grid of pedestrian circulation walkways. Threaded through this 'mat' is an overlay of variable travelator routes which respond to desire-lines across the site. One layer represents various light-industrial and studio activities. Another provides shopping on the model of the impermanent street markets which thrive in that part of the city. The uppermost layer is reserved for a new type of high-density urban living emphasizing privacy and individual control over the living environment. Individual units are envisaged as prefabricated 2-level containers where everyone would have his/her view of the sky. These 'living containers' incorporate small patios and openable roofs. Bathroom and kitchen capsules can be hydraulically raised and lowered to serve either level depending on time of day or season. At the time it seemed self-evident to us that the old city - mostly decaying and inconvenient - should be remade as a modern urban landscape capable of generating new ways of living and working creatively. However, now that we live in a world where the conservationists hold sway and any visible change to the urban fabric is fiercely resisted, we have come to accept that the city can only be renewed incrementally - by 'stealth', as it were - and we regard all of our projects as fragments of this new city.

**The Newport School Project** (1968, image 2: part 3D projection) was designed to a real and somewhat restrictive brief at a time when education was in ferment. 'Open Area' and individually-paced learning were being advocated in progressive circles. Like the Soho Project, the plan is a horizontal 'mat' through which an overlaid 'meandering' route could be



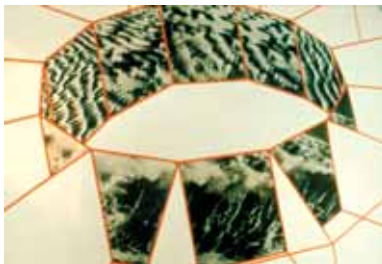
9



10



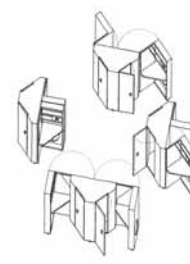
11



12



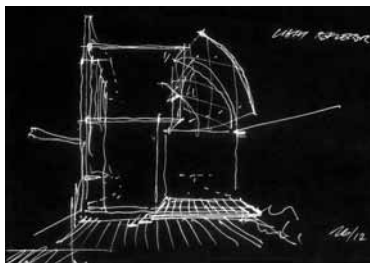
13



14



15



16



17



18



19

În **acvariul pentru vidre din grădina zoologică din Vancouver** (1970, img. 7,8: vederi), am explorat forme organice pentru a expune aceste animale rare și uluitoare astfel încât ele să nu simtă privirile vizitatorilor. Deasupra structurii este încurajată creșterea plantelor care, în cele din urmă, vor fuziona cu amenajarea spațiului verde adiacent.

În **Casa din Vancouver** (1976, img. 9,10: vederi), transformarea unei case tipice de suburbie cu structură din lemn încorporează 'camere în aer liber' și spații cu priveliște către cer în interiorul unui înveliș simplu realizat din lemn și sticlă, animat de panouri mari, mobile, din șipci.

Ideile despre 'grilaj' și contrapunct, energii colorate și modele structurale în natură își găsesc expresia în proiecte artistice, cum ar fi **Jumping Beans** (1971, img. 11: vedere) și **Tide Scanner** (1973, img. 12,13: vedere) pentru Centrul cultural canadian din Paris. (expus 1974-75). Idei similare au fost sintetizate în variabila mobilă **Montessori Play Equipment** (1970, img. 14,15: isometrie, vedere).

Mai recent, **Casa pentru un muzician** (1999-2002. Publicată în *Arhitectura*, nr. 23/2004), **Casa Battersea** (2003, img. 16, 17: schiță de concept și vedere) și propriul nostru studio reprezintă moduri în care s-au dezvoltat ideile referitoare la metode mai libere și mai deschise de a locui în centrul orașului vechi. În Casa muzicianului am putut să eliberăm spațiu prin inserția unei armături structurale noi, în timp ce invenția membranei ajustabile fără cadre permite ocupanților să dețină controlul asupra spațiului în care locuiesc și oferă în același timp o legătură directă cu spațiul natural.

**Studioul** (1991-1997, vezi pag. 70-76) este mai mult un proiect experimental - explorează ideile de abstractizare și jocul luminii naturale. În mod asemănător unităților individuale din proiectul Soho, este un 'container locuibil' situat în oraș. Aici, curtea interioară care se deschide către cer este un mezanin cu planșeu din sticlă și lumini pe acoperiș acționat hidraulic, care transformă spațiul într-o platformă pentru meditație, prin care poate fi privit cerul, în care tensiunile orașului sunt izolate.

**Clădiri de birouri în Lisabona și Barcelona** (2000-03, img. 18, 19: vedere). Încercare de a oferi o semnificație unui tip de clădire care, de altfel, prezintă un interes urbanistic scăzut, prin crearea spațiilor publice animate de lumina naturală și de dispozitive de generare a umbrelor.

În faimoasa **Churchill Gardens Estate, Pimlico, Londra** 1947-66, (2000-02, img. 20-23: plan / LED / schiță LED / dislocări) un proiect de transformare a unui apartament unifamilial ne-a dat posibilitatea de a testa, în continuare, ideile despre eliberarea spațiului individual dintr-o structură mai amplă, controlată public - fiind prezentă, de asemenea, invenția detaliilor cu rezonanță poetică. De exemplu, la intrarea în apartament, luminile sunt activate de un comutator încastat în podea, iluminat de un LED albastru cobalt intens. Aceasta conține o semnificație deosebită atât pentru clientul nostru - un teoretician care lucrează în domeniul nanofizicii -, cât și pentru noi, în ceea ce privește teoria. Așa cum a scris clientul nostru: "LED-ul albastru a fost inventat de Shuji Nakamura în 1995, care practic, lucra singur într-o companie mică cu resurse limitate. Nakamura a utilizat un material (azotură de galiu) pe care toți ceilalți au evitat să-l folosească, deoarece era considerat prea imperfect pentru producerea luminii albastre. Dar așa cum bondarul pare că sfidează legile aerodinamicii în zbor, materialul acestuia a funcționat. Poate că tocmai numeroasele dislocări, defectele înseși, reprezintă cheia către extraordinara puritate a luminii."

opened. The plan is capable, therefore, of functioning in accord with the conventional educational programme and also being opened up to a new freer, as yet unformulated, pattern of learning.

In the **University of British Columbia Geological Sciences Laboratories** (1970, images 3,4: elevation study, view ), a secondary perimeter circulation encourages shared use of expensive experimental equipment, which is expressed on the facade as renewable coloured exhausts. This building also represents a 'doing more with less' and made use of lessons learnt from the California Schools Programme to achieve generous new space at approximately half the cost of traditional heavyweight construction.

In the **UBC Civil / Mechanical Engineering Laboratories** (1970, image 5: view ), speedily erected large-span steel-framed spaces were clad in a single material: profiled Corten steel. This, juxtaposed with an elemental landscape of earth berms covered with wild meadow flowers, formed a strong and direct - almost blunt - architectural form.

In the **Vancouver City Archives** (1970, image 6: views), a large civic document storage facility was concealed under a waterfront park in such a way that the park was enhanced by the provision of sheltered walkways to an exhibition gallery and reading room. In addition, spacious new landscaped platforms evocative of ancient Mexican temple architecture were created from which to view the panorama of city, sea and mountains.

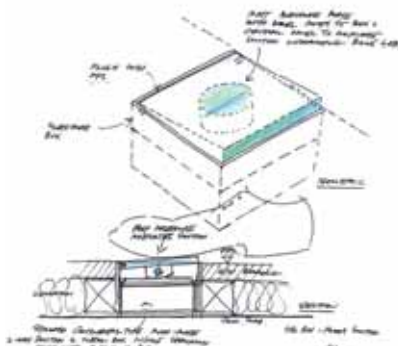
In the **Vancouver Public aquarium Sea Otter Pools** (1970, images 7,8: views), we explored organic forms to display these rare and intriguing animals in such a way that they would be unaware of the human viewers. Planting would be encouraged to grow over the



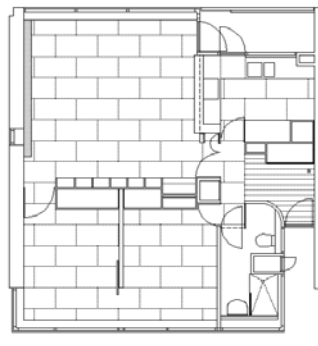
20



21



22



23

## chris blencowe, judith levine: biografie

**CB:** Britanic/Canadian, născut în Hampshire. A absolvit Architectural Association School of Architecture în 1966 cu Honoris Diploma și medalia de aur acordată de Societe des Architectes Diplomes par le Gouvernement. Proiect de diplomă: Propunere de restructurare etapizată pentru Soho. A studiat la: Canterbury College of Art, University of British Columbia, AA School.

**JL:** Canadiană, născută în Toronto. A absolvit Manchester University în 1961 cu BA Hons (Arch). Proiect de diplomă: Muzeu de artă și cultură pentru primele civilizații, Ottawa. Expus în cadrul congresului UIA. Lucrări de artă și proiecte de fotografie expuse la Canadian Cultural Centre, Paris, 1974-75.

**CB & JL:** Au lucrat la concursuri de arhitectură în Ticino cu Luigi Snozzi și Livio Vacchini. Finaliști la concursul Newport School Competition.

Practică arhitecturală în Vancouver între 1969-1984. Clădiri finalizate: Laboratoarele de inginerie civilă și mecanică pentru University of BC Geological Sciences Centre. Arhivele din Vancouver, Public Aquarium Sea Otter Pools and Masterplanning. Punctul de sosire pentru Competition for New Mountain-Slope Community. Diferite proiecte de case, inclusiv propria casă.

Londra, din 1984 până în prezent. Propriul studio/casă la Grajdurile Murray, realizarea unor case particulare. Lucrează ca arhitecți consultanți de design la proiecte din Marea Britanie, Lisabona și Barcelona (finalizat 11/03).

## chris blencowe, judith levine: biography

**CB:** UK/Canadian, born Hampshire. Graduated from Architectural Association School of Architecture in 1966 with Hons Diploma and gold medal of la Societe des Architectes Diplomes par le Gouvernement. Thesis project: A layered restructuring proposal for Soho. Taught: Canterbury College of Art, University of British Columbia, AA School.

**JL:** Canadian, born Toronto. Graduated from Manchester University in 1961 with BA Hons (Arch). Thesis project: Museum of First Nations' Art and Culture, Ottawa. Exhibited at UIA Congress. Exhibited artworks and photographic projects at Canadian Cultural Centre, Paris, 1974-75

**CB & JL:** Work in Ticino on architectural competitions with Luigi Snozzi and Livio Vacchini. Newport School Competition finalists.

Architectural practice Vancouver 1969-1984. Completed buildings: University of BC Geological Sciences Centre, Civil and Mechanical Engineering Labs. City of Vancouver Archives, Public Aquarium Sea Otter Pools and Masterplanning. Competition for New Mountain-Slope Community, winning entry. Various house projects including own house.

London 1984-present. Own studio/house at Murray Mews, various individual house commissions. Work as consultant design architects on projects in UK, Lisbon and Barcelona (completed 11/03).

structure, which would eventually merge with its parkland setting.

In our **Vancouver House** (1976, images 9,10: views), the transformation of a typical wood-framed suburban house incorporates 'outdoor rooms' and sky-viewing spaces within a simple elevated timber and glass shell animated by large movable slatted screens.

Ideas about 'lattice' and counterpoint, colour energies and structural patterns in nature find expression in art projects such as **Jumping Beans** (1971, image 11: view) and **Tide Scanner** (1973, images 12,13: views) for the Canadian Cultural Centre, Paris. (exhibited 1974-75) Similar ideas were synthesized in the mobile variable **Montessori Play Equipment** (1970, images 14,15: isometric, view).

More recently, the **House for a Musician** (1999-2002, see *Arhitectura* 23/April 2004), the **Battersea House** (2003, images 16,17: concept sketch, stairs) and our own studio all represent further developments of ideas for freer and more open ways of living in the heart of the old city. In the Musician's House we were able to liberate space by inserting a new structural armature, while the invention of the adjustable frameless membrane gives the occupants great control over their living space and a direct relationship to the natural realm.

**The Studio** (1991-1997, see pages 70-76) is a more experimental project - exploring ideas of abstraction and play of natural light. Like the individual units in the Soho Project, it is a 'living container' in the city. Here the patio open to the sky is a glass-floored mezzanine under hydraulically-operated rooflights transforming the space into a platform for sky-viewing and meditation where city tensions feel quite remote.

**Office buildings in Lisbon and Barcelona** (2000, image 18, 19: views). An attempt to give meaning to a building type which is otherwise of little urbanistic interest by creating public spaces animated by natural light and shading devices.

In the celebrated **Churchill Gardens Estate, Pimlico, London** 1947-66, (2000, images 20-23: plan / LED / LED sketch / dislocations) a commission to transform a family apartment gave us an opportunity to further test ideas about liberating individual space within a larger publicly controlled structure - also invention of details with poetic resonance. For example, on entering the apartment the lights are activated by a recessed floor switch illuminated by an intense cobalt blue LED light. This has a special significance for our client - a theoretician working in the field of nanophysics - and also for ourselves with an interest in theory. As our client wrote: "The blue LED was invented by Shuji Nakamura in 1995 working practically alone in a small company with limited resources. Nakamura used a material (gallium nitride) which all others had avoided as being too defecting to produce blue light. But, just as the flying bumblebee apparently defies the laws of aerodynamics, his material nevertheless worked. Perhaps the countless dislocations, the very defects, are the key to the extraordinary purity of the light."

## publicații recente / recent publication

Living etc 'Glass Act', Sept. 2002

Quaderns d'Arquitectura i Urbanisme, Barcelona 239, Oct. 2003

AJ The Architects' Journal, London 18 Sept. 2003

Building Design, Londra, 5 Dec. 2003

Architecture Today, Londra 145, Febr. 2004

Arhitectura, Bucuresti, Aprilie 2004

XXSMALL HOUSES Feierabend, Berlin,

Toamna 2004